

Proces komuniciranja u organizaciji

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 12 | Nivo: Fakultet tehničkih nauka

Pojam, značaj i elementi procesa komuniciranja

Jedna od najznačajnijih tema psihologije, sociologije i organizacije rada, ali i drugih naučnih disciplina je proces komuniciranja. Komunikacija je čovekova najvažnija životna veština i najveći deo svog života, čovek, provodi baš u komunikacijama, bilo da su one direktne ili posredne. Ova veština je zastupljena u gotovo svim ljudskim aktivnostima, a poseban značaj zauzima u radu.

Komunikacija je prenos podataka i informacija od jedne do druge osobe, preko razumljivih simbola. To je način razmene ideja, stavova, mišljenja i činjenica. Može se opisati i kao sredstvo kojim ubeđujemo, informišemo, motivišemo i vodimo pojedinca grupnom cilju. Komunikacija je proces koji zahteva bar dva člana, prvi je pošiljalac, koji inicira proces, a drugi je primalac, koji kompletira komunikacionu vezu.

Uspešne saradnje između poslovnih stranaka je nezamislivo bez ostvarene komunikacije. Ali ni saradnja ni komuniciranje ne idu uvek glatko i bez teškoca. I kod ovog procesa nastaju teškoće zbog nesposobnosti ljudi da uspostave odgovarajuću komunikaciju. Stoga je veština komuniciranja ona sposobnost koja se mora stalno usavršavati i poboljšavati. Svako od nas tokom svog života najviše napora ulaze u sticanje veštine komuniciranja. U najranijim godinama svog života učimo da govorimo i slušamo, a kasnije da čitamo i pišemo. To su četiri osnovna tipa procesa komuniciranja.

Elementi procesa komunikacije

Osnovni elementi komunikacionog procesa su:

pošiljalac (enkoder)

primalac (dekoder)

poruka (informacija)

kanal (medijator);

povratna informacija (feedback) i

opažanje (percepcija)

Pošiljalac (enkoder) započinje komunikacioni proces saopštavanjem neke informacije, ideje ili stava. On je izvor tj. inicijator informacije. On ekodira poruku tako što je prevodi na smisaoni materijal koji primalac može da razume. Ta poruka treba da bude jasna i nedvosmislena sa isticanjem onog što je u njoj najvažnije. Da bi to učinio pošiljalac mora da poseduje veštinu komuniciranja, iskustvo u tome, ali i odgovarajuće mentalne sposobnosti.

Primalac (dekoder) prima, dekodira poruku i prevodi je na svoj nivo razumevanja. Da bi to uspeo on mora da shvati suštinu informacije. Osnovna aktivnost primaoca je slušanje što je i kritičan uslov da bi poruka bila shvaćena. Ta aktivnost zahteva angažovanje, veštinu i iskustvo primaoca poruke. Od nje zavisi uspešnost reprodukcije primljene informacije i njeno dekodiranje.

Poruka (informacija) ima osnovni zadatak da prenese smisao koji ima kod pošiljaoca na primaoca. Osnovni problem poruke je što ona ne uspeva uvek da ima isti smisao za oba učesnika komunikacionog procesa. Enkodiranje i dekodiranje poruke ne moraju uvek biti dovoljno usklađeni pa zbog toga ne daju jednake pa ni približne rezultate. Poruke mogu biti verbalne i ne verbalne, tj. simboli i signali. Za neverbalne poruke je veoma važan lični izgled, govor tela, odnos prema prostoru, grimase i slične ekspresije.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com